

Artikel 2, 03. Dezember 2014

Работата на Си-Фу от Сифу Тодор Дянков, ВТЮ България

„Великия път е без врата, достиган по хиляди начини. Веднъж преминал критичната точка, ти крачиш във Вселената!“

Встъпление

Когато бях удостоен с титлата „Сифу“ от моите Си-Фу ГМ Алфред Йоханес Нойдорфер и Си-Мо Роза Феранте-Банера изпитах неопишуема радост, гордост и в същото време объркване. Не мога да не призная, че съм се стремил към този момент, представял съм си го, но винаги като нещо далечно може би като крайно постижение, краен връх в развитието ми по пътя на воина и бойното изкуство Винг Тчун. Но ето изкачих този връх само за да видя още по-ясно, колко необятен е пътя. Дали съм разочарован от това - не бих казал. Напротив, доставя ми удоволствие възможността да мога да уча и да се развивам още и още вървейки по житейския си път неразривно свързан с пътя на бойното изкуство.

Какво означава Сифу?

Терминът Сифу произлиза от Китай. Сифу на кантонски диалект или Шифу на мандарински диалект означава Баща-учител - от Си (Шу) „師“ — учител и Фу „父“ — баща. Макар, че днес изразът се употребява най-вече за обозначаване на майстор в бойните изкуства, преди той се използвал и за всеки тип майстор произлизащ от традицията - учител (майстор) — ученик (чирак).

Такива са били отношенията в занаятите, във философските и духовните учения. Навремето, ученикът е следвал своя Си-Фу почти през целия му живот и той наистина му е бил освен учител също и баща, който го е напътствал, помагал и разбирал.

Сифу на парите

Днес традицията Учител-ученик е почти изчезнала като една от основните причини навярно е съвременния „Свят на парите“. В днешния време всичко е започнало да се върти около парите и при мнозинството от хората живота преминава в мисъл за пари и в „правене“ на пари — едни за да оцеляват, други просто заради самите пари. Така, и света на бойните изкуства се напълни с псевдо Сифу-та, ползващи положението си не за да учат и помагат на хората да се развиват, а за да трупат пари и его. Организациите и семействата по бойни изкуства са се превърнали във бизнес фирми. Това е доста жалко.

Къде са останали стремежите да се усъвършенстваме, да обичаме, да създаваме. Започнали сме да забравяме за какво ни е даден живота. Доста от хората са се превърнали в роби на парите и егото си. Разбира се, че днес не можем да живеем без да печелим някакви пари, но за какво са ни те, ако не ги използваме като средство за самоусъвършенстване и развитие — като вложение в самите нас за да станем по-добри личности, да развием своите индивидуални способности и по този начин да изградим по-разнообразно, по-удовлетворено и по-съзидателно общество.

„Завръщане към корените” — Пътя на Воина

„Има различни пътища за самоусъвършенстване и един от тях е пътя на воина.”

/Миямото Мусаши/

Един от девизите във Винг Тчун Юнивърс гласи: „Завръщане към корените” — а именно, завръщане към изконните човешки ценности.

Вървейки по Пътя на Воина, ние във ВТЮ се стремим да възродим идеите и традициите на учението познато повече с китайското си име Винг Тчун, да възстановим специалната връзка Учител (Сифу) — ученик. Не като ученика сяпа следващ своя Си-Фу, а като ученика, който е личност, индивидуалност, имащ своето достойнство, търсеция, опитващия и Си-фу — учителя, насочващ и подкрепящ ученика по неговия път. Сифу във ВТЮ е Учител-Воин, което не означава, че същия просто може да се бие. Тук понятието е много по широко. Воин означава да можеш да заставащ с лице пред всякакви трудности и предизвикателства, да ги преодоляваш, да не се отказваш, да правиш най-доброто, на което си способен в дадения момент, да си честен, да си открит, да даваш пример с държанието си. Да си свободен от рутината, да си свободен от егото си.

Ставайки Учител (Сифу) настъпва момента, в който всички тези ценности можеш да ги споделиш с хората решили да тръгнат по същия път.

Сифу в йерархията на ВТЮ

Във ВТЮ използваме едно своеобразно обединение на източните и западните традиции и титли в бойните изкуства. Организацията на йерархията във ВТЮ е като в старите европейски братства, като имаме добавени някои от китайските титли и обръщения. Йерархията е следната:

1. Практикуващ

2. Водач

3. Сихинг / Сигже

4. Сифу

5. Майстор

6. Даї Сифу

7. Ментор

8. Гранг Майстор

В тази йерархия, титлата Сифу, е ключова, защото веднъж станал Сифу, завинаги си Сифу. Какво имам предвид? Без значение дали във ВТЮ общество си с по-висока титла - Майстор, Даї Сифу, Ментор или Гранг майстор (,който винаги е само един), ти винаги си оставаш Си-фу (Баща-учител) за своите ученици т.е. твоите ученици винаги се обръщат към теб с титлата Сифу.

Тъй като нашето развитие във ВТЮ както казах и по-рано, не се свежда само до уменията на боя, а цялостно развиване, усъвършенстване и баланс на нашите три центъра (на движението, на емоциите и на мисълта), имаме обособени повече майсторски етапи на развитие. В този контекст званиеето Сифу във ВТЮ може да се разглежда като младши майстор — човек, който е овладял в госта голяма степен трите си центъра, но му предстои да ги доразвие и хармонизира на още по-високо ниво.

Си-фу във ВТЮ е човек, който вече е на правилния път, но има още да върви по него.

Какво е да си Си-Фу?

„За да може някой да учи другите, трябва да има натрупан житейски опит.“

/ГМ Алфред Йоханес Нойдгорфер/

Горното твърдение изказа веднъж в разговор моят Си-Фу и аз съм абсолютно съгласен с това. Много от трениращите бойни изкуства на даден етап, без достатъчно опит, но подвластни на голямото си его смятат, че след известно количество тренировки са готови да учат другите. Някои дори стигат до там, че изискват да ги наричат Учителю, Сифу, Сенсей, Гуру и всякакви подобни титли, без да имат достойнствата и уменията за тази чест.

Достигайки етапа, в който твоят учител те провъзгласява за Сифу, той не ти дава награда — по-скоро те поставя на изпитание, защото Ти си този, който трябва да се докаже пред учениците си. Ти трябва чрез уменията, действията и думите си да влезеш в сърцата на своите ученици като учител. Иначе, Сифу е просто обръщение без съдържание.

Интересна е взаимовръзката в обучението, която се изгражда между учениците и Сифу. Стремейки се да дадеш отговор на въпросите на учениците - даваш отговор на себе си, демонстрирайки принципите на учениците, ги затвърждаваш в себе си. Това е етапа, в

който самият ти макар и Сифу започваш да се учиш чрез учениците си. Това е особенна двустранна връзка ти учиш учениците, учениците учат теб.

И, когато си Сифу твоите изказвания и действия вече не са само лично твои, те неизменно оказват влияние и на учениците ти. Твоите ученици се доверяват на думите изказани от теб. Така твоята отговорност нараства. Бидейки Сифу това те кара да се вглеждаш в себе си, да изследваш своите три центъра - как се движиш, как владееш емоциите си, как развиваш ума си - да работиш над себе си, да изпитваш себе си.

Стремежа да се усъвършенстваш все повече и повече идва някак естествено. И това не е някакъв стремеж ти да си най-добрия, просто нараства жаждата ти за развитие, търсене изследване.

Започваш да разглеждаш взаимовръзките и баланса между прекалената експресивност и прекалената мудност. Действаш в единство с принципите, но разбираш, че понякога трябва да преминаваш отвъд тях, търсиш средата, но осъзнаваш, че трябва и да можеш да стигаш до крайност ако това се налага.

Можем да приемем за символ на Сифу - орелът. Не напразно, орловите крила са част от нашата (ВТЮ) емблема. Орелът, който може да променя гледните си точки издигайки се или снишавайки се. Орелът, който може да се рее гордо и спокойно в небето, но и да се спусне рязко като светкавица надолу насочил се към целта си.

Работата на Сифу

„Си-фу не налага принципите си на другите, той просто живее според тях.“

Във ВТЮ насърчаваме различността, ние не искаме да превръщаме хората в еднакви подчинени работи, лишени от собствено виждане. Напротив, задачата ни като учители е да помогнем на своите последователи да намерят собствения си начин да се изразят като индивидуалности, като личности със своите възгледи и богатство на уменията. За да стане това, Сифу помага на ученика да се справи с предизвикателства като страх и его. Страхът води до прекалена затвореност, егото до прекалено самоизтъкване.

В основата на всички страхове е страха от смъртта. Когато човек се страхува, той не може да изрази себе си, което го води до подчинено положение. Използвайки системата Винг Тчун ние учим нашите ученици да развият самоотбранителни способности — помагайки им по този начин да се освободят от страха за живота си. Когато човек се чувства способен да се защити, той придобива в себе си спокойствие, което му дава възможност да се развива и изгражда.

Егото също е пречка в развитието и усъвършенстването на човека. Ако се погледне по-дълбоко, егото отново е вид страх - страх да не те пренебрегнат, страх да не те сметнат за глупав, страх да не те сметнат за незначителен. Егото е слабост, егото е самозалъгване за величината на собствената ти личност. Понякога освобождаването от

егото става по доста брутален начин, но колкото по-рано човек се отърве от него, толкова рано ще започне да върви по пътя на развитието си като личност.

Преодолявайки тези бариери, ВТЮ-практикуващия е свободен да върви напред с непринуденост и самочувствие.

Ролята на Сифу се състои в насочването и подкрепата, но целият труд трябва да се положи от ученика. Учителя не може просто да внедри уменията за движение в ученика, не може да постави принципите в мозъка му, не може да хармонизира чувства му вместо него. Това е изцяло роля на ученика. Той трябва да практикува движенията си, той трябва да работи над мисълта си, той трябва да балансира емоциите си.

Ние във ВТЮ не налагаме идеите си на хората, но винаги сме готови да ги споделим с тези от тях, които имат желанието и упорството да се развиват като човешки същества. Това е пътя на Сифу - да споделя мъдростта на времето — мъдрост приета като наследство от неговите учители и мъдрост придобита от смия него.

САЛВЕ!

ТД